

Arrest

nr. 65 027 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn.

U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw hulp aan twee mannen.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U woonde in Urus-Martan. Op een nacht in januari 2010 kreeg een wagen autopech vlakbij uw woning. U lijdt aan slapeloosheid en ging kijken of u kon helpen. De twee u onbekende mannen zeiden van niet. Toen u hen voorstelde om bij u de nacht door te brengen en de volgende dag de auto te laten repareren gingen ze akkoord. De volgende ochtend riep u een kennis op die verstand heeft van wagens. Toen de auto hersteld was vertrokken de twee mannen.

De daaropvolgende nacht werd u opgepakt door gemaskerde mannen die uw woning binnenvielen. Gedurende tien dagen werd u vastgehouden en ondervraagd over de twee mannen. Ze bleken banden te hebben met een gewapende groepering. U werd ook mishandeld. Na tien dagen werd u vrijgelaten. Uw broer probeerde klacht in te dienen, doch de klacht werd niet aanvaard. Nadien werd u ziek. U diende meermaals en naar verschillende ziekenhuizen te gaan voor verzorging. U vermoedt dat u ziek werd door de arrestatie. Ondertussen werkte u bij uw broer op een markt.

Op 1 oktober 2010 belde uw moeder u op om te melden dat gemaskerde mannen opnieuw waren binnengevallen op zoek naar u. U ging naar een vriend. De dag nadien belde uw moeder opnieuw met het nieuws dat er nog eens militairen naar u waren komen vragen. U besloot te vluchten.

Op 6 oktober 2010 vertrok u met een vrachtwagen naar Moskou. Op 11 oktober 2010 reisde u met een bus van Moskou naar België waar u op 13 oktober 2010 aankwam.

Op 14 oktober 2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

In uw geval dient het volgende te worden opgemerkt. Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen (arrestatie, gezocht door de autoriteiten) begonnen nadat u gedurende een nacht onderdak had geboden aan twee mannen en de dag nadien een vriend had opgetrommeld om hun wagen te repareren.

Echter, u kende de precieze datum niet waarop de mannen kwamen. U wist enkel te vertellen dat het in januari 2010 was (CGVS, p. 2). Daarbij verklaarde u niet eens te weten op welke dag van de week (weekdag of weekend) de auto hersteld werd, nochtans dezelfde dag dat u werd meegenomen (CGVS, p. 3).

Het feit dat u zich noch de concrete datum, noch de weekdag herinnert waarop de mannen kwamen, de auto werd hersteld en u uiteindelijk werd meegenomen, maakt het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om na te gaan of dergelijke feiten daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Daarbij zet deze vaststelling twijfels bij de oprechtheid van uw verklaringen.

Over uw (enige) arrestatie en vasthouding van tien dagen zijn uw verklaringen bovendien erg vaag. Zo verklaarde u niet te weten waar u al die tijd werd vastgehouden (CGVS, p. 3). Ook verklaarde u niet te weten waarom u tien dagen werd vastgehouden en waarom u uiteindelijk werd vrijgelaten na tien dagen (CGVS, p. 3, 4).

Verder verklaarde u dat uw broer naar aanleiding van uw arrestatie klacht wilde indienen maar dat die klacht niet werd aangenomen (CGVS, p. 4). Betreffende deze poging verklaarde u echter niet eens te weten wanneer uw broer concreet klacht ging indienen (CGVS, p. 5).

Verder kon u geen aannemelijke reden geven waarom u zelf niet meeding om klacht in te dienen; u verklaarde dat hij ging, u weet het niet (CGVS, p. 5). Verder weet u niet waarom de klacht niet werd aanvaard (CGVS, p. 5).

Uit uw verklaringen blijkt dat u 'plots' in oktober 2010 opnieuw thuis werd gezocht toen u op de markt was. U weet echter niet waarom u gedurende tien maanden met rust werd gelaten en dan plots opnieuw werd gezocht (CGVS, p. 6).

Deze opeenstapeling van vaagheden in uw asielrelaas ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zelf legt u geen enkel begin van bewijs voor welk een ander licht zou kunnen doen schijnen op deze zaak.

Ook uw verklaringen betreffende uw reisroute en reisdocumenten zijn niet overtuigend.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u vanaf Moskou tot België over land reisde in een bus, zonder documenten (CGVS, p. 6). U haalde nochtans een grenscontrole aan (CGVS, p. 6).

Er dient te worden opgemerkt dat, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat de controles om de Europese Unie en in het bijzonder de Schengen landen binnen te komen zeer strikt zijn. Het is niet aannemelijk dat u zonder enig document de grenzen zou hebben kunnen passeren.

Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Deze vaststelling doet bovendien vermoeden dat u uw paspoort (met eventuele visa, reisroute en exacte vertrekdata) moedwillig tracht te verbergen voor de Belgische asielinstanties.

Tenslotte blijkt niet dat u ernstige pogingen onderneemt om te weten te komen hoe de situatie actueel is voor uw persoon in uw land van herkomst. Zo verklaarde u meermaals contact te hebben gehad met uw moeder en vrienden. U verklaarde echter niet te weten hoe de situatie nu voor u is.

U verklaarde niet te weten waarom u het niet weet, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw verblijf in België nog telefonisch contact onderhoudt met uw familie (CGVS, p. 6).

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiäre bescherming.

Het document dat u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag (intern paspoort) houdt geen verband met de door u aangehaalde feiten en kan bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 maart 2011 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat hij wel degelijk onder de criteria vermeld in het Vluchtelingenverdrag valt.

Verzoeker laat ook gelden dat hij meent vervolgd te worden omwille van "de aan hem getoetste politieke opinie" (zie verzoekschrift, p. 4). Hij verklaart in dit verband dat hij hulp heeft geboden aan mensen die als rebellen voorkwamen tegen de Tsjetsjeense autoriteiten. Verzoeker verwijst naar hetgeen UNHCR laat gelden aangaande "political opinion" en citeert uit artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker poneert dat schendingen van de mensenrechten ook een vervolging kunnen uitmaken in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker verklaart dat hij niet exact weet wie bij hem thuis binnengedrongen is, noch wie hem in elkaar heeft geslagen, noch wie hem gefolterd heeft.

Verzoeker stelt dat men ook door andere personen dan de overheid kan vervolgd worden in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker verwijst naar hetgeen het UNHCR stelt aangaande “non-state actors and the causal link (“for reasons of”)”.

Verzoeker stelt dat hij in januari 2010 werd opgepakt door de Tsjetsjeense politie (gemaskerde mannen) en gedurende 10 dagen op een onbekende plaats vastgehouden, ondervraagd en geslagen werd omwille van het contact dat hij had met 2 mannen die blijkbaar banden hadden met een gewapende groepering van rebellen; volgens verzoeker had iemand verklapt dat deze mensen bij hem hadden overnacht.

Hij geeft toe niet exact te weten wie de invallers waren, namelijk mensen van de politie of van de OMON; hij verklaart dat hij gewoon gemaskerde mannen heeft gezien die zich niet hebben aangemeld.

Verzoeker voert aan dat er in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen zoals bijvoorbeeld illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen en folteringen in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Verzoeker stelt dat hij het slachtoffer is geweest van zulke mensenrechtenschendingen.

In dit verband citeert verzoeker vervolgens uit het CEDOCA-antwoorddocument ‘SRB, *Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*’, van 15 maart 2010, dat hij eveneens als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt .

Hij haalt ook aan uit het rapport “2009 Human Rights Report: Russia” van ‘Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor’ van 11 maart 2010 aangaande de stijging van het aantal verdwijningen en doden in Rusland.

Verzoeker stelt dat het feit dat hij als een opponent van het huidige politieke regime wordt beschouwd, wel degelijk valt onder één van de vijf gronden van het Vluchtelingenverdrag.

Hij benadrukt nog dat hij eerst poogde in zijn land bescherming in te roepen. Hij wijst er op dat zijn broer immers een klacht trachtte in te dienen bij de politie maar dat deze klacht niet werd aanvaard. Volgens verzoeker wordt in het algemeen gesteld dat het bijna onmogelijk is om een klacht in te dienen.

Verzoeker meent dat het normaal is als hij de feiten niet meer perfect in de tijd kan situeren. Hij benadrukt nochtans dat hij aan de met het verhoor belaste ambtenaar heeft gezegd dat hij dacht dat de feiten hebben plaatsgevonden rond de 5de januari 2010, maar dat hij daar niet meer zeker van was.

Hij voegt er nog aan toe dat hij in die periode geen werk had en dat er aldus voor hem geen werkdagen zijn gezien hij elke dag thuis blijft.

Verzoeker is van mening dat rekening houdend met de door hem beschreven situatie in Tsjetsjenië, zijn asielrelaas juist geloofwaardig overkomt.

Verzoeker stelt dat hij aangaande zijn reisweg, duidelijk verklaarde dat hij niet wist hoe hij de grenscontrole passeerde en of hij over documenten beschikte.

Hij verklaart dat hij aan de chauffeur duizend € heeft betaald, zich niet verstoopt heeft in de bus maar ook nooit uitgestapt is en het hem ook niet gevraagd werd door de grenscontrole.

Hij verklaart dat A. alles heeft geregeld en dat alleen A. met de grenscontrole praatte. Hij verklaart ook dat hij tijdens de reis nooit een paspoort heeft gezien, maar dat dit ook niet wil zeggen wil dat A. er voor hem geen voorzien had.

Volgens verzoeker weet hij niet hoe de situatie momenteel voor hem is in zijn land van herkomst omdat voor het moment geen andere gemaskerde mannen zijn huis zijn binnengevallen. Hij wijst er op dat het de vorige keer tien maanden later was dat die mannen zijn teruggekomen;

Verzoeker herhaalt dat zijn situatie onzeker is.

Volgens verzoeker kan “In het algemeen kan gesteld worden dat indien een persoon eenmaal in het aandachtsveld van de ordediensten terecht komt, hij een groot risico zou hebben om blijvend door hen opgevolgd te worden. De kans bestaat dat een persoon dan meermaals gearresteerd en dus eventueel gefolterd wordt door de ordediensten”. (zie verzoekschrift, p. 9)

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen een interne samenhang vertonen en dat hij in zijn verzoekschrift de in de bestreden beslissing vastgestelde twijfels en vaagheden heeft weerlegd.

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal zijn onderzoek beperkte tot de dreigingen voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen en de gevechtshandelingen tussen rebellen en federale Tsjetsjeense ordediensten, terwijl hij verklaarde vervolgd te worden omwille van zijn vermeende band met de rebellen en besluit dat de commissaris-generaal bijgevolg geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de verenigbaarheid van zijn relaas met relevante gekende feiten en is bijgevolg niet zorgvuldig te werk gegaan. Hij beroept zich derhalve op een schending van het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.4. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.5. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Zo werd vooreerst terecht vastgesteld dat verzoeker in gebreke bleef de concrete datum of de dag van de week weer te geven van het voorval dat aan de oorsprong ligt van zijn voorgehouden problemen.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker erg vage verklaringen aflegde aangaande zijn arrestatie en vasthouding.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de

asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij met zijn argumentatie (zie verzoekschrift, p. 8-9) dat het normaal is dat hij de eerste feiten niet meer perfect in de tijd kan situeren aangezien hij toen geen werk had, er voor hem geen wekdagen waren en hij elke dag thuis bleef, niet verder komt dan een loutere bewering. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker, ook al had hij tijdens de periode waarin hij de moeilijkheden in zijn land van herkomst ondervond geen werk, verwacht mag worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

Er kon dus inderdaad verwacht worden dat verzoeker meer informatie zou kunnen geven aangaande dit voorval uit zijn asielrelaas, met name de bewuste nacht waarin hij onderdak bood aan twee mannen en de dag nadien een vriend optrommelde om hun wagen te herstellen.

De opwerping (zie verzoekschrift, p. 8) *“verzoeker zegt nochtans duidelijk aan de interviewer dat hij denkt dat de feiten hebben plaatsgevonden rond de vijfde januari 2010 maar dat hij daar niet zeker meer van was”* bevestigt juist wat hem in de bestreden beslissing ten laste wordt gelegd.

De Raad treedt verweerder bij waar deze stelt dat deze onwetendheden in hoofde van verzoeker het onmogelijk maken om na te gaan of de voorgehouden feiten daadwerkelijk hebben plaatsgevonden.

In de bestreden beslissing wordt ook terecht gesteld dat de verklaringen van verzoeker aangaande zijn reisroute en -documenten niet overtuigend zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook hier in zijn verzoekschrift ter verdediging beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen wat niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Gezien verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat er een grenscontrole heeft plaatsgehad (zie verhoorverslag van 31 januari 2011, p. 6) en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de controles om de Europese Unie en in het bijzonder de Schengen landen binnen te komen zeer strikt zijn, is het ongeloofwaardig dat verzoeker zonder persoonlijk enig document te hebben moeten voorleggen, de grenscontrole heeft kunnen passeren.

De Raad deelt bijgevolg het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn paspoort moedwillig achterhoudt om bepaalde gegevens voor de Belgische asielinstanties te verbergen.

In de bestreden beslissing wordt ook terecht opgemerkt dat verzoeker geen ernstige pogingen heeft ondernomen om zich te informeren over de actuele situatie in zijn land van herkomst.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De nalatigheid terzake van verzoeker wijst op een gebrek aan belangstelling in zijne hoofde en keert zich tegen de waarachtigheid van zijn voorgehouden vrees.

Verzoekers stelling dat (zie verzoekschrift, p. 9) *“de vorige keer was dat ook 10 maanden later dat die mannen zijn teruggekomen; zijn situatie is onzeker”*, is zonder betekenis: het is inderdaad niet omdat tussen twee beweerde voorvallen in het verleden een tijdsruimte van ongeveer tien maanden lag, dat hetzelfde interval moet gelden voor navraag naar eventuele volgende gebeurtenissen. De commissaris-generaal stelde terecht dat de vaststelling dat verzoeker niet getracht heeft om zich te informeren terwijl bleek dat hij nog meermaals contact had met zijn moeder en vrienden, wel degelijk verder afbreuk doet aan zijn voorgehouden vrees.

Zijn verweer dat *“In het algemeen kan gesteld worden dat indien een persoon eenmaal in het aandachtsveld van de ordediensten terecht komt, hij een groot risico zou hebben om blijvend door hen opgevolgd te worden. De kans bestaat dat een persoon dan meermaals gearresteerd en dus eventueel gefolterd wordt door de ordediensten”*, heeft slechts de waarde van een blote bewering.

De stelling in het verzoekschrift dat (zie p. 10) dat *“verzoeker deze twijfels en vaagheden, hierboven, heeft weerlegd”* doet de waarheid geweld aan. Integendeel uit wat voorafgaat blijkt dat de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden blijven bestaan.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat, rekening houdend met de door hem beschreven situatie in Tsjetsjenië, zijn asielrelaas juist heel geloofwaardig overkomt. Hij verwijst onder andere naar het CEDOCA-antwoorddocument ‘SRB, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’, van 15 maart 2010 en naar het mensenrechtenrapport ‘2009 Human Rights Report: Russia’ van ‘Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor’ van 11 maart 2010.

De Raad herhaalt dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat en dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die

determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen. De bestreden beslissing preciseert dan ook zeer duidelijk dat, aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Zoals hierboven reeds uiteengezet werd, is verzoeker er in casu niet in geslaagd de individualisering van zijn vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, wordt opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaaft de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Op de door verzoeker aangevoerde schending van het voorzichtigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en uitleg dat de commissaris-generaal in gebreke bleef de band met de rebellen te onderzoeken die hem door de autoriteiten wordt toegeschreven en aldus onvolledig onderzoek te hebben gedaan naar de relevante feiten, antwoordt de Raad dat vastgesteld werd dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

Na deze vaststelling is onderzoek naar de band tussen verzoeker en de rebellen die volgens hem door de autoriteiten wordt toegedicht, overbodig.

Het niet voeren van overbodig beoordeelde onderzoeksmaatregelen maakt geen schending uit van de aangevoerde beginselen.

Uit het administratief dossier blijkt daarenboven dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 31 januari 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in het bijzijn van een advocaat.

Het blijkt dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

In acht genomen wat voorafgaat is de Raad is van oordeel dat er geen essentiële elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is dus geen reden om zoals in het verzoekschrift gevraagd de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE